
ISBN 978-606-757-138-7

https://editura-estfalia.ro
https://www.estfalia.ro

Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism” sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).

SORIN CERIN

NEMURIREA IUBIRII

- Poezii filosofice -

Editura Estfalia

SORIN CERIN

NEMURIREA IUBIRII

-Poezii filosofice

2022

Editura Estfalia

Sorin Cerin
Nemurirea iubirii – poezii filosofice

* * *
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Nemurirea iubirii : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-138-7

821.135.1
* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- *Lucrărilor li se pot atribui identificatori digitali DOI, prin partenerul **Crossref***

ISBN 978-606-757-138-7

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- NEMURIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

CUPRINS

SORIN CERIN
- NEMURIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

SORIN CERIN
- NEMURIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

1) Nemurirea Iubirii

Zori de spini,
culeși pentru coroanele Disperării,
ce urmează a fi așezate,
pe frunțile transpirate și reci,
ale Inimilor unor Cuvinte,
în Sufletele cărora,
am locuit undeva-cândva,
Întâmplător,
Împreună,
cu noi înșine,
și unde credeam,
că toată Lumea Privirii,
în care ne pierdeam,
ne aparține,
până când a început să ningă,
cu stelele căzătoare,
ale Clipelor moarte,
printre trupurile cărora,
ne-am rătăcit,
pentru totdeauna,
de Nemurirea Iubirii,
în care credeam.

2) La prima noastră Întâlnire

Orizonturi șterse în mare grabă,
de pe mesele Gândurilor,
ca să nu ne păteze,
Cămășile Privirilor,
pe care le-am îmbrăcat,
undeva-cândva,
nu mai țin minte când,
parcă la prima noastră Întâlnire,
iar acum le-am reluat,
spălate de curând,
în Teama de plumb,
a Speranței tot mai istovită,
de a ne reîntâlni,
Ochii Destinului,
care ne privesc,
striviți de Lacrimile Iubirii,
care nu poate înțelege,
ce anume caută,
printre Gratiile grele și reci,
ce țin închise în spatele lor,
Visele tot mai obosite și disperate,
care au ajuns să nu mai creadă,
în nici unul dintre noi.

3) Își conduce propria Noapte

Zori însângerați,
de la rănile adânci ale Singurătății,
care își conduce propria Noapte,
atât de beată,
Încât accidentează pe oricine,
îi iese în cale,
chiar dacă traversează numai Zebra,
ce abia își mai duce răsuflarea,
după goana nebună,
prin jungla Viselor,
hăituite de Binele și Răul,
săgeților otrăvite,
ale Privirilor.

4) Memoria

Rătăciți prin Cimitirele de Cuvinte,
căutăm propriul cavou al Fericirii,
al cărei nume este ascuns,
pentru a nu-i fi pângărită,
Memoria,
încă de pe Vremurile,
când se ascundea alături de noi,
prin Zilele fără adăpost ale Iubirii,

pentru a nu fi descoperită de către Destinul,
Non-Sensurilor Existenței,
care o vor blestema și după Moarte,
fiindcă ne-a dat puterea să cunoaștem,
Imaginea Eternității Clipei,
alături de care am dansat,
până când s-au prăbușit peste noi,
Zorii Singurătății,
strivindu-ne într-atât încât,
nici unul dintre noi Iubire,
nu am mai fost vreodată,
ceea ce ar fi trebuit să devenim,
într-o Lume,
unde Păcatele Originare,
n-ar fi făcut legea Disperării și Absurdului,
scrise cu sângele propriilor noștri străbuni,
pe Cerurile înnourate ale Deșertăciunii.

5) Făceau echilibristică

Ani răsfățați,
de Moartea,
care știe câte Respirații,
a primit ca dar,
din partea lor,
ademenite de funiile,
săpunite cu nori,

ale Orizonturilor,
care înlesneau,
de fiecare dată,
sinuciderea Clipelor,
prin spânzurare,
în timp ce Destinele noastre,
făceau echilibristică pe ele,
sprijinindu-se,
de Zidurile Binelui și Răului,
atunci când se dezechilibrau,
din brațele amăgitoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

6) Vândute pe nimic tarabelor Disperării

Ceruri vândute pe nimic,
tarabelor Disperării,
fără nici un acoperiș,
în afară de Zilele fără adăpost,
ale cănilor de pustiu,
pe care ni le sorb,
Ploile de Cuvinte,
la porțile dărăpănate,
ale Cimitirelor de Amintiri,
din care Zorii Lacrimilor de rouă,
își mai beau,
Apa Iluziilor Vieții și Morții,

după care mai tânjește încă,
Sângele însetat,
al Apusurilor din noi.

7) Indiferența cărbunilor de Gânduri

Spini de Amintiri,
ascuțiți de indiferența,
cărbunilor de Gânduri,
arși de Noaptea friguroasă,
a Viselor,
în cuptoarele atâtor Speranțe,
ce fierb abătute,
în Apa murdară,
ce spală necontenit,
masca mortuară,
pe care o purtăm,
a Iluziilor Vieții și Morții,
din care ne clădim,
Destinul Absurd,
al Disperării.

8) Ce se pierdeau anonime

Ploua cu greață,
din Privirile obscure,
ale Întunericului,
care îți lăsase Pașii grei,
încărcați de norii negri și reci,
ai Singurătății,
peste Inimile noastre de Jar,
care se stingeau,
printre Lacrimile stelelor căzătoare,
ale Eternităților noastre de Clipe,
ce se pierdeau anonime,
sub plapuma Orizonturilor Disperării,
care se scurg,
prin venele Iluziilor Vieții și Morții,
pătându-ne Privirile pierdute,
împreună cu Absurdul care hrănește,
Non-Sensurile Existenței.
unei Lumi a Nimănui,
pe care ne-am născut,
fără să ne întrebe Nimeni,
Nimic,
Vreodată.

9) Lacrimi de Rugină

Pierdut printre Inimi de Asfalt,
încerc să îmbrățișez,
Privirile roților rătăcite,
ale Viselor,
ce aleargă spre Nicăieri,
prin venele traficului infernal,
al Disperărilor,
ce plouă cu Lacrimi de Rugină,
peste osiile Gândurilor,
tot mai roase,
pe piepturile dezgolite,
ale Amintirilor.

10) La reverul Absurdului

Nervuri ce-abia își mai pot susține,
propriile frunze ale Gândurilor,
îngălbenite,
ce cad în Neantul din noi înșine,
de pe frunțile ruginite ale Amintirilor,
unui Adevăr nerecunoscut vreodată,
de Iluziile Vieții și Morții,
Destinului nostru,
ce-abia mai poate să respire,

prin aglomerația Zilelor fără adăpost,
ale Fericirilor,
ce-au devenit simple insigne,
care și-au pierdut luciul,
spre a fi purtate la reverul,
Absurdului.

11) Privirile reci de ciment

Nori de Cuvinte,
rătăcite pe Cerul Speranțelor,
tot mai întunecoase și reci,
încep să-și verse,
Lacrimile Ploilor de Înțelesuri,
tot mai înveșmântate,
în plumbul cenușiu al Singurătății,
ce calcă apăsat,
peste Orizonturile Nostalgiilor,
strivindu-le Inimile de Vânt,
aducătoare de furtuni Viselor,
pentru a fi înlocuite,
cu Privirile reci de ciment,
ale Statuilor unor Promisiuni,
de a fi împreună,
neonorate vreodată.

12) Zodia Norocului bolnav

Neînțelesuri rupte,
din calendarele Lacrimilor de Vânt,
ale Zilelor fără adăpost,
din Zodia Norocului bolnav,
în Privirile căruia ne spălam,
Pașii pierduți de noi înșine,
pe străzile fără nume,
ale Speranțelor,
din care Singurătatea,
ne împletea,
Destinul,
tot mai pustiit,
de propriul nostru Sine,
aprins de Apusurile Nimănui,
până când flăcările Dorului,
aveau să-l mistuie definitiv,
din ochii Stelei care ne călăuzea undeva-cândva,
Iubirea.

13) Privirile Nesfârșitului

Urme tocite,
de Pașii Nimănui,
pe care-i purtăm abătuți,

în brațele Iubirii apuse,
după Orizonturile în care credeam,
că ne vom împlini,
Privirile Nesfârșitului,
din Sufletul Eternității Clipei noastre,
cu Lumina Divină a Zorilor,
Adevărului Absolut,
pe care atunci când am primit-o,
eram atât de orbiți,
de propriile Iluzii ale Vieții și Morții,
încât nici unul dintre noi,
nu ne-am dat seama,
că aceasta ne îmbrățișa,
Simțurile paralizate,
de întruparea în Non-Sensurile,
acestei Existențe.

14) Legat de gâturile Speranțelor

Ferestre de Vise,
Închise Zorilor ce vor să le treacă pragul,
Nesfârșirii,
din Ochii statuilor de Cuvinte,
pe care le-am sculptat,
și acum plouă cu toamnă,
peste Zidurile tot mai apăsătoare,
ce ne încarcerează Visele,

printre gratiile tot mai dese,
ale Singurătății,
din care Iluziile Vieții și Morții,
au ajuns să ne clădească,
Destinul,
pe care îl purtăm peste tot,
legat de gâturile Speranțelor,
amenințate că vor fi spânzurate,
de el,
dacă vor dori mai mult,
decât le este permis,
de Absurdul și Disperarea,
acestei Lumi.

15) În Clepsidra Sentimentelor noastre

Vino să ne îmbătăm,
cu cănile de pustiu,
ale Absurdului,
care ne-a mai rămas de băut,
Iubire,
și apoi să ne aruncăm,
în marea Lacrimilor de Vânt,
care spulberă nisipul Amintirilor,
ce odată cândva,
era în Clepsidra Sentimentelor,
atât de viu și de prezent,

pe care a spart-o,
cu Visele noastre,
ce parcă ar fi trecut,
mai demult decât toate,
Vremurile Disperării,
acestei Lumi a Nimănui,
la un loc.

16) Orice urmă de Nesfârșire

Aripi de Vânt,
lovesc cu tărie Cerurile Cuvintelor,
tot mai încărcate de Norii de plumb,
ai Așteptărilor,
prin gările ruinate ale Sufletelor noastre,
ce încă mai cred în trenurile Fericirii,
care nu mai opresc pe șinele ruginite,
ale Adevărului,
de mai bine de o Eternitate de Clipă,
furată de Iluziile Vieții și Morții,
Inimii Visului,
de a fi vreodată împreună,
alături de steaua căzătoare,
a Iubirii,
pe care vrem să o reînviem,
ca să ne mântuiască,
de Singurătatea care ne mistuie,
orice urmă de Nesfârșire.

17) Semnul Indiferenței

Ne vindem de fiecare dată,
Cuvintele,
la piața de vechituri,
a Privirilor pierdute,
printre tarabele cu Nimicuri,
a Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au tatuat,
pe fruntea Destinului,
Semnul Indiferenței,
pe care trebuia să-l recunoască,
Iubirea,
atunci când se plimbă,
la brațul fracturat,
al Adevărului,
pe străzile pustii ale Speranțelor,
acestei Lumi,
a Iluziilor Vieții și Morții.

18) Dacă tu n-ai exista Iubire

Dacă tu n-ai exista,
Iubire,

întreaga Lume,
ar fi un Cimitir de Speranțe,
în care ne-am înmormânta,
Visele ofilite,
din vazele sparte ale Amintirilor,
ale căror unghii,
ne-ar sfâșia Cerul Gândurilor,
până când nu ar mai rămâne,
Nimic,
din Adevărul ce ar deveni învins,
de Pașii pierduți,
ai Privirilor rătăcite,
pe care acum,
încă mai reușim,
cu ultimele puteri,
să le salvăm,
din vâltoarea Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a le aduce vii și nevătămate,
în portul Inimilor noastre,
unde știm că exiști tu,
Iubire.

19) Prin conturile bancare

Vise ruginite,
zac prin șanțurile Ridurilor,
așteptând răstignite,

pe Absurdul Disperărilor,
Iluziile Morții,
să vină să le ia,
pe drumurile prăfuite,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
ce le-au mai rămas,
prin conturile bancare,
ale Zilelor fără Adăpost,
pe care ni le-a dat spre folosință,
Dumnezeul Durerilor.

20) Nu va mai reuși vreodată

Ne-au surzit,
 până și Ecourile Durerilor,
pe străzile reci și indiferente,
ale Absurdului,
înțesat cu Statuile Vivante,
ale Clipelor tot mai grele și șterse,
de pe mesele și așa,
atât de pustii,
ale Orizonturilor,
pe care le îmbrăcăm de fiecare dată,
atunci când ieșim,
pe faleza tristă a Privirilor,
ruinată în valurile Destinelor,
tot mai înfometate,

de noi înșine,
cei care ne-am pierdut,
de atât de mult Timp,
încât Nimeni,
nici un Sentiment,
nu va mai reuși vreodată,
să ne mai regăsească.

21) Pe la colțurile genelor

Amprente reci,
cu lacrimile Cuvintelor șterse,
pe la colțurile genelor,
strămoșilor Disperării,
din care ne tragem,
Respirațiile Absurdului,
din care ne sculptăm Visele,
tot mai avangardiste și neînțelese,
cu trupul cărora,
ne înveșmântăm Iubirea,
ce dârdâie într-una,
de Frigul pătrunzător,
din Cuvintele noastre,
atât de înghețate,
încât nimic nu mai poate,
să le readucă printre Visele Fericirii,
ce încă ne mai așteaptă,

cu Privirile Inimilor pierdute,
prin gările Speranțelor,
ale căror căi ferate,
par a fi ruginit,
mai demult decât Vremea,
care ne-a născut undeva-cândva,
Durerea,
prin care să reușim,
să ne cunoaștem,
Propriul Destin.

22) Visele tot mai obosite

Orizonturile,
atâtor Gânduri,
abia mai pot fi duse,
de Visele tot mai obosite,
ale Fericirii,
peste Inimile de Gheață,
ale Privirilor indiferente,
de pe străzile Disperării,
unde Iubirile acestei Lumi,
nu-și dau adresele niciodată,
fiindu-le teamă,
să nu se întâlnească,
cu propriile lor Destine,
hărăzite de Iluziile Vieții și Morții,
anume pentru ele.

23) Spălați în Lacrimile Viselor

Te caut Iubire,
printre buruienile necosite vreodată,
de către Destin,
ale Zorilor Singurătății,
de mine însumi,
spălați în Lacrimile Viselor,
tot mai abătute și umilite,
prin Catedrala Adevărului,
acestei Lumi,
Predestinată Absurdului,
înțesat cu Icoanele profane,
ale unei Sfințenii,
a Crimei și Jafului,
la care ni se roagă atâtea Clipe,
ce și-au pierdut definitiv Eternitatea,
așteptându-ne în zadar,
Iubire.

24) Echilibrul Privirilor

Umbre de Vise,
ni se îneacă,
prin venele Amintirilor,
ale căror Inimi,

abia mai pâlpâie,
prin ceața tot mai deasă,
a Rătăcirilor de noi înșine,
de care atunci,
când ne lovim violent,
ne pierdem de fiecare dată,
Echilibrul Privirilor,
ce cad în abisul fără de sfârșit,
al Uitării,
ce ne învăluie pentru totdeauna,
Zorii Singurătății,
ce vor apăsa sfidător,
de-acum înainte,
fiecare Eternitate de Clipă,
strivindu-i suflarea,
până când,
se va transforma într-un Neant,
din care ne vom astâmpăra,
în cele din umră,
foamea de Iubire.

25) Râurile tot mai învolburate

Ninge cu Zâmbete,
peste Iarna grea a Iubirilor,
Troienindu-le,
cu zăpada imaculată a Viselor,
până când le sunt acoperite,

și ultimele Suspine,
peste care Norii unor Cuvinte,
neînțelese și pustii,
au turnat Plumbul nesiguranței,
ce a strivit podurile șubrede,
ale Privirilor,
pe care le-a primit în dar,
Destinul,
să ne traverseze,
râurile tot mai învolburate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce se scurg,
prin albiile Speranțelor,
ale căror petale ofilite,
ne înveșmântă Pașii pierduți,
de noi înșine.

26) Disperarea și Durerea Destinului nostru

Aripi de morminte proaspete,
se desfac amenințătoare,
deasupra Viselor,
ce îndrăznesc să se înalțe,
peste Ridurile Cuvintelor,
la tălpile cărora ne îngenunchea,
Iubirea,
înainte de a ni se prăbuși,
strivită de Orizonturile de plumb,

ale Zilelor fără adăpost,
ce ne așteptau nerăbdătoare,
să ne ofere câte o cană de pustiu,
din Apa Iluziilor Vieții și Morții,
pe care navighează și acum,
Disperarea și Durerea,
Destinului nostru,
ce am fost forțați să-l bem,
până la capătul puterilor,
Adevărului.

27) Rigor Mortis

Pași otrăviți,
în Zorii însângerați,
de Așteptări,
în care ne înecăm,
sfidarea de noi înșine,
crezând că odată ne va afla,
Speranța,
văzând cum zacem,
pe țărmurile pustii,
a Privrilor pierdute,
printre rădăcinile Viselor,
smulse haotic,
din țărâna Eternității Clipei,
unei Iubiri,

ce încă ne ține strâns,
verighetele Privirilor,
cu brațele încleștate,
de un Rigor Mortis,
pe care abia acum îl observăm,
în Sufletul Străinului Subconștient,
din noi înșine,
ce se adâncește,
în Inima unei Lacrimi,
visând să-și piardă respirația,
pentru toteauna,
să nu mai existe,
alături de atâta Singurătate,
fără de noi.

28) Prin Cimitirele Cuvintelor fără sens

Strigăte,
ce și-au pierdut țărmurile,
orfane de Ecourile Viselor,
înmormântate,
prin Cimitirele Cuvintelor,
fără sens,
pe care am ajuns,
să ni le adresăm zilnic,
propriei Iubiri,
ce a devenit,

ea însuși,
un Strigăt surd,
pe care se pare,
că nu-l va mai auzi Nimeni,
vreodată,
din Lacrima în care s-a înecat,
încercând să ne salveze,
din abisurile întunecate,
ale Indiferenței.

29) Adevărul Inimii de Foc al Dragostei

Luminează-mi Doamne,
Adevărul Inimii de Foc,
al Dragostei,
încât să pot incendia cu el,
întreaga Eternitate a Clipei,
pe care să nu o mai părăsim niciodată,
știind că doar ea,
naște Nemurirea,
din brațele Perfecțiunii chipului Tău,
la care să ne închinăm,
fiecare Vis,
pe aripile căruia,
să zburăm de fiecare dată,
către Absolutul Străinului Subconștient,
căruia să-i îmbrățișăm,

adevăratul Sens al Iubirii,
ce vom deveni pentru Eternitate.

30) Rădăcini adânci și amare

Cuvintele ne-au devenit,
garduri pline de rugină,
pe care ne întindem,
rufele murdare,
ale Gândurilor,
și de care nu putem trece,
către Libertatea de a fi noi înșine,
cei rămași într-un Întuneric,
unde rătăcim la nesfârșit,
așteptând trenul Speranțelor,
să oprească și în gara pustie,
a Sentimentelor noastre de plumb,
bântuite de Inimile de Vânt,
ale Singurătății,
care le spulberă țărâna Clipelor,
uscate și reci,
către acel Nicăieri,
care a prins,
rădăcini adânci și amare,
în sângele Zorilor,
Destinului nostru,
Iubire.

31) Încotro să mergem?

Ziduri străpunse,
de Inimile de Ceară,
ale Pașilor care se topesc,
pe străzile ploilor de Cuvinte,
ale Furtunilor pierdute,
în Sângele Răsăriturilor,
tot mai grele,
și impracticabile,
de roțile anotimpurilor Fericirii,
care au înțepenit,
pe podurile Zilelor fără adăpost,
ale Destinelor noastre,
ruinate în noi înșine,
Iubire,
încotro să mergem?,
dacă ne-am pierdut,
atât de mult,
de tine?

32) Și să doară

Promisiuni decojite,
de pe tulpinile alunecoase,
ale Privirilor,

se adâncesc înecându-se,
în valurile Amintirilor,
tot mai înghețate,
pe povârnișurile Uitării,
reci și exacte,
ce aparțin,
unui Timp al Nimănui,
ale cărui Porți,
le spălăm necontenit,
cu Lacrima nesfârșirii,
unei Iubiri,
ce se încăpățânează.
să nu ne părăsească,
și să doară,
din ascunzișurile adânci și surde,
ale unui strigăt interminabil,
al Tăcerii.

33) Fără însă a reuși vreodată

Transpirații reci,
ce-au refuzat să devină,
evlavioase și umile,
sub Tălpile nemiloase și tăioase,
ale Uitării,
din care Disperarea,
vrea să-și sculpteze,

dintotdeauna,
un talisman,
al Indiferenței,
fără însă a reuși vreodată,
să-l atârne la pieptul,
Destinului nostru,
ce-abia mai reușește să respire,
strivit de Pașii Nimănui,
care ne-au mai rămas,
să-i încălțăm,
crezând că ne vor duce înapoi,
spre Iubirea pierdută,
pe Orizonturile pustii și reci,
din noi înșine.

34) Care ne strivesc și acum

Răscruci,
de Drumuri desfundate,
prin care zac,
Clipele Nimănui,
fără ca cineva să știe vreodată,
că sub acoperișurile lor,
au locuit Iubiri,
ce au ales să plece,
dincolo de porțile grele și negre,
ale Cimitirelor de Cuvinte,

care ne strivesc și acum,
cu Singurătatea lor,
Mormintele Așteptărilor,
din Privirile noastre,
în care am căzut,
pentru totdeauna,
rătăcindu-ne în adâncurile,
Inimilor de Vânt,
ale Uitării.

35) În Umbrele Viselor

Inimile de Cer,
ale Sentimentelor,
au început să se prăbușească,
peste Promisiunile Zorilor,
ce ne apasă,
cu respirația Singurătății,
Pașii Zilelor noastre fără adăpost,
ce ni se adâncesc,
în Umbrele Viselor,
fiind tot,
ce ar mai fi rămas din noi,
Iubire,
și mai poate să te aștepte,
în gara ruinată a Speranțelor,
al cărei nume,

cred că l-am uitat cu toții,
fiindcă în dreptul ei,
pare să nu mai fi oprit,
nici un tren al Clipelor tale,
de mai bine de o Eternitate.

36) Ne căutăm Visele pierdute

Plouă cu Indiferențe,
peste ghețurile Singurătăților,
topind plumbul cenușiu,
din Zilele lor fără adăpost,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
lăsându-l să se scurgă,
prin venele Privirilor noastre,
bolnave de Rătăcire,
pe străzile tot mai aglomerate,
ale Durerii,
unde ne căutăm,
Visele pierdute,
conștienți că nu le vom mai regăsi,
Niciodată,
printre vitrinele luminoase,
ale Disperării,
printre neoanele cărora,
ne jucăm rolurile de Statui Vivante,
ale Absurdului.

37) Toate Stelele Iubirii acestui Univers

Zidește-mi Eternitate,
Clipele,
într-o singură Inimă de Jar,
care să bată pentru amândoi,
și să aprindă cu fierbințeala ei,
toate Stelele Iubirii,
acestui Univers,
ce încă stau ascunse,
în frigul indiferenței,
atâtor Priviri de Vânt,
ce adie nepăsătoare,
peste Primăverile Vieților,
atâtor Singurătăți,
și ar dori să poată arde,
pentru tine,
pe strada Viselor noastre,
ce-abia așteaptă,
să primească numele,
Ochilor tăi,
Iubire.

38) Trebuie să le târâm

Furtuni de Vise,
tună și fulgeră cu Priviri,
pe pragurile Disperării,

ce-și pierde identitatea,
într-un Absurd,
al Inimilor de Cenușă,
ce-ar fi ars pentru noi,
Iubire,
pe fruntea Orizonturilor,
care ne-au încătușat,
cu Amintiri de plumb,
pe care trebuie să le târâm,
după Străbunii,
tuturor Cuvintelor,
în care ne-am regăsit,
undeva-cândva,
Fericirea.

39) Inimile Speranțelor de Iarbă

Săgețile Frământărilor,
se îndreaptă,
către Destinațiile fără țintă,
ale Pașilor incomozi,
în cizmele de plumb,
ale Norilor de Vise,
ce ne apasă,
Sentimentele,
cu ploile lor de sfârșit de Lume,
prin care ne ducem,

Inimile Speranțelor de Iarbă,
Uscate acum,
să fie păscute,
de câte o Privire flămândă,
a Nimănui,
ce aleargă spre Nicăieri,
mai demult de când,
ni s-a născut Timpul,
Absurdului.

40) Un Sentiment răstignit pe Destinul Clipelor

Lumini stinse,
de Flăcările Indiferenței,
ce vagabondează,
prin Ochii Speranțelor,
încercând să găsească,
câte un Sentiment,
răstignit pe Destinul Clipelor,
mereu atât de goale,
prin care trec nepăsătoare,
Zilele fără adăpost,
incendiate de respirația,
Gândurilor de plumb,
a Disperării,
ca mai apoi,

să se prăbușească,
împreună cu ea,
pe asfaltul negru,
al Cuvintelor înghețate,
pe care ni le adresăm,
fără să știm vreodată,
cât de străpunse sunt,
de copitele tăioase,
ale Zebrelor unor Vise,
care ne bântuie,
și par a nu mai reuși,
să ne traverseze vreodată,
spre Iubirea,
la care credeam,
că vom putea ajunge.

41) Se zbate să trăiască

Ninge cu Clipe,
peste fruntea Orizontului gri,
atât de adâncit,
în zăpada Cimitirelor de Vise,
încât uită cu desăvârșire,
de Lumina Divină a Prezentului,
unei Iubiri,
care se zbate,
să trăiască,

înfrigurată de zăpezile Cuvintelor,
prin care încercăm să răzbatem,
la Sufletul de Cer,
a Ochilor unor Sentimente,
care să ne primească,
cu focul Inimilor noastre de Jar,
în Privirile lor,
de gheață,
pe care să le topim,
odată pentru totdeauna.

42) Sărutul de rămas bun

Amintiri ruginite,
ce nici măcar tăioase,
nu mai pot fi,
abia se mai reazămă,
de mormintele Clipelor,
printre florile de plastic,
în descompunere,
ale Viselor,
ce au fost cu siguranță,
de unică folosință,
odată,
ce au fost aruncate,
fiind atât de strălucitoare,
la coșurile de gunoi,

ale Zilelor fără adăpost,
unde și-au găsit adrese,
ultimele noastre Cuvinte,
pe care abia le mai rosteam,
printre razele de plumb,
ale Soarelui palid,
al unei Iubiri,
atât de bolnave de noi,
încât abia mai reușea,
să ne conducă,
pe ultimul drum,
Sărutul de rămas bun.

43) Plouate cu Amănunte

Valuri de Riduri,
se lovesc zgomotos,
de Zâmbetele descompuse,
ale Tăcerii Cuvintelor,
tot mai reci și abătute,
strivite de Seceta Sensurilor,
ce par a nu mai fi plouate,
cu Amănunte,
de mai bine,
de o Eternitate de Clipă,
în care vroiam să ne ascundem,
Nemurirea,

pentru a nu ne fi furată,
de Timpul,
tot mai indiferent,
al Uitării.

44) Întunericul Uitării

Atunci când mi-am atins,
fruntea Inimii de Cer,
a Cuvântului Creației,
de Zidurile întunecate,
ale Despărțirii de tine,
Iubire,
și am rămas neclintit,
simțind răceala acestora,
cum se prăbușește,
peste respirația Sufletului,
a tot ce putea însemna Simțire,
într-o Lume,
pe care aș fi reclădit-o,
numai pentru tine,
mai frumoasă și sinceră,
rugându-mă fierbinte,
la Focul Sacru al Adevărului,
care să ne aprindă,
pentru totdeauna,
Lumina Divină a Nemuririi,
unei Iubiri,

alături de care,
să devenim o singură stea,
care să lumineze,
Întunericul Uitării.

45) N-au niciodată nimic de spus

Oricât aș sculpta,
în piatra Sufletului tău,
și aș dori să dau viață,
statuilor Zilelor fără adăpost,
ale Fericirii,
tot fără Regăsirea de Sine,
a Străinului Subconștient,
voi rămâne,
chiar de ar fi,
să-ți îmbrățișez la nesfârșit,
Ochii goi și lipsiți de viață,
ce-au mai rămas din tine,
Iubire,
prin care mă privesc adânc,
Cimitirele tale de Cuvinte,
tăcute și rătăcitoare,
ce n-au niciodată nimic de spus,
Strigătelor Tăcerilor mele,
ce încă fierb,
după Zorii Speranțelor,

ce vor închide,
toate porțile Singurătății,
de noi înșine.

46) În Sângele fierbinte al Amintirilor

Zile fără de sfârșit,
abia își mai duc plumbul cenușiu,
al Destinelor,
în brațele lipsite de vlagă,
ale Eternităților de Clipe,
ucise pe nedrept,
sub Pașii Viselor,
ce-abia se mai târăsc,
spre Inimile de Jar,
ale Dorințelor,
ce par stinse,
mai demult decât Vremurile,
de Indiferența Privirii,
Cimitirelor de Cuvinte,
care ne sapă adânc,
în Sângele fierbinte al Amintirilor,
cu frigul de pe buzele Înțelesurilor,
ce ne îngheață în profunzime,
fiecare Sentiment,
ce ar mai putea aprinde vreodată,
Focul Tău Sacru,
Iubire.

47) Pe celălalt mal al Viselor

Poduri de Lacrimi,
ne unesc malurile Durerilor,
de cele ale Disperării,
ducând pe spatele Ochilor de Cer,
înnorați cu Presimțiri,
Visele tot mai grele,
ale Speranțelor Neîmplinite,
pe străzile fără adrese,
ce șerpuiesc,
prin Inimile de Viscol,
ale Iubirii,
pierdută la zarurile Sentimentelor,
ce-au ajuns să trăiască,
prin Zilele ruinate,
ale Așteptărilor Zadarnice,
de a mai reuși vreodată,
să traverseze,
pe celălalt mal al Viselor,
și altceva în afară,
de Absurd.

48) Până când Gongul

Alergăm mereu,
spre Nicăieri,
însoțiți de Lacrimile Zilelor,

fără adăpost,
pe scenele cărora,
ne jucăm rolurile,
de Statui Vivante,
pe care le aplaudă,
doar Clipele încarnate,
ale Destinului,
ce pare acaparat și consternat,
în zadar,
de piesa neinteresantă,
pentru Dumnezeu,
a Iluziei Vieții noastre,
pe care trebuie să o jucăm,
până când Gongul,
Iluziilor Morții,
va bate finalul reprezentației,
pentru Iubire,
Durere, Ură sau Absurd.

49) La Teatrul Cuvintelor

Frământări reci,
ce par fără sfârșit,
ne mistuie Frunțile Viselor,
tot mai transpirate,
ale Cerului din Sângele Viselor,
care ne plouă cu Amintiri,
pe străzile pustii ale Privirilor,
unde rătăcim spre Nicăieri,

rupându-ne mereu,
câte o Eternitate de Clipă,
din pâinea amară a Timpului,
ce trebuie să ne hrănească,
Absurdul,
care ne dă cu mâna Disperării,
de fiecare dată,
un loc mai în față,
la Teatrul Cuvintelor,
unde se joacă piesa Iubirii.

50) La Ferestrele Destinului

Așteptări resemnate,
ning cu Suspine,
peste părul descâlcit al Clipelor,
unei Lumânări de Speranțe topite,
după Inimile de Vânt,
care le spulberă,
rugina Amintirilor,
așezată pe sfeșnicele Regăsirilor,
vechilor Cimitire de Cuvinte,
ce par a se așeza fără sfârșit,
pe Zidurile reci și masive,
ale Disperării,
coborâtă din Zorii Singurătății,
la Ferestrele Destinului,
pe ale căror pervazuri,
așezăm de fiecare dată,

grâul Privirilor încolțite,
de Teama,
de a nu rămâne și de acum înainte,
aceleași Statui Vivante,
care sunt obligate,
să joace la nesfârșit,
același rol,
al Durerii.

51) Neoanele triste ale Privirilor

Nori de Flăcări,
plouă cu Lacrimi de Vise,
peste întinderile,
ce par fără de sfârșit,
ale Sufletelor de ceară,
care ni se topesc,
în pălmile Așteptărilor,
tot mai obosite și neajutorate,
de Speranțele aprinse,
tot mai greu de găsit,
pe Bulevardele moderne,
ale Disperărilor,
unde ni se dau în spectacol,
Neoanele triste ale Privirilor,
ce luminează Vitrinele Întâmplărilor,
Destinelor de Statui Vivante,
ale Iubirilor,

ce ar fi trebuit găzduite,
de propriile noastre Inimi de Cuvinte,
și nu de Cenușa Zilelor fără adăpost,
a Nimănui.

52) Iluziile Morții salvatoare

Batem în zadar,
la poarta Destinului,
crezând că ne va deschide,
și va lăsa din sclavie,
Iubirea,
prelinsă pe Fereastra unui Sărut,
al Norilor pufoși de Vise,
fără să știm,
că aceștia,
vor ploua până la urmă,
cu plumbul Singurătății,
peste Zidurile masive ale Viitorului,
care ne va despărți,
atât de mult de noi înșine,
încât vom rămâne,
aceleași Statui Vivante,
ce-și plâng Vitrina propriului Suflet,
pe străzile Cimitirelor de Cuvinte,
ale Nimănui,
sperând ca la final,
să fie aplaudate,
de Iluziile Morții salvatoare.

53) Turnul de veghe al Durerii și Disperării

De ce ne cauți Doamne,
cu Iadul Tău,
atunci când iubim,
și vrem să rămânem,
în Eternitatea Clipei,
sfidând Destinul Singurătății,
de noi înșine,
pe care ni l-ai hărăzit,
din Turnul de veghe,
al Durerii și Disperării,
din Ființa căruia,
ne-ai împărțit și nouă,
hrana Sufletului,
cu preasfântă mărinimie,
fiind obligați să o bem,
din cănile de pustiu,
ale Iluziilor Vieții și Morții Tale,
până la capăt,
de Amăgire,
ce pare a nu se mai sfârși niciodată,
în afară,
de Așteptările fără de sfârșit,
ale Absurdului.

54) Vară de Sentimente

Frunze de Vise ruginite,
ni se desprind,
din părul Clipelor,
pe a căror Eternitate,
am dansat,
întreaga Vară de Sentimente,
ale unor Speranțe,
ce s-au dovedit la fel de deșarte,
precum ne sunt acum,
Zilele fără adăpost,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
prin care încercăm în zadar,
să locuim,
alături de Iubirea,
a cărei adresă,
ne prefacem că am pierdut-o,
la loteria fără scrupule,
a Destinului.

55) Răzvrătire și Frământare

Pierduți,
printre Zâmbetele Ridurilor,
unor Zile fără adăpost,

din Inimile de Vânt ale cărora,
se pare că ne turnăm,
cu disperare,
în cănile de pustiu,
ale Viselor,
întreaga Răzvrătire și Frământare,
a Lumii,
de care ne îmbătăm,
până când cădem,
în șanțurile adânci,
ale Remușcărilor,
de a nu reuși,
să ne invităm,
la dansul sălbatic al Destinului,
Iubirea.

56) Ochii de Stele Căzătoare

Zodii îndoliate,
ce și-au pierdut Clipele,
se oferă la margine de Destin,
să ne îndrume,
către Cimitirele Amintirilor,
unde ne garantează,
Pacea eternă,
cu Frământările Simțămintelor,
ale căror Inimi de Foc,

încă mai aprind,
Orizonturile Necuprinsului,
din Ochii de Stele Căzătoare,
ai Viselor noastre,
ce par a fi pierdute,
mai demult decât Vremea,
în praful Speranțelor deșarte,
ale Absurdului acesei Lumi,
a Disperărilor.

57) Navigând pe albiile Ridurilor

Tăceri adânci,
prin venele cărora,
încă se mai scurge,
Sângele Zbuciumului infernal,
al Singurătății de noi înșine,
atunci când rătăcim spre Nicăieri,
ținându-ne de toartele ciobite,
ale cănilor de pustiu,
unicele care ne mai leagă,
unul de altul,
cu aburii Amintirilor de cafea amară,
ai unei Eternități de Clipă,
ce știm amândoi,
că nu se va mai reîntoarce niciodată,
navigând pe albiile Ridurilor,
Așteptărilor noastre,
Iubire.

58) Atunci când Ferestrele Fericirii

Atunci,
când Clipele,
își caută un rost,
fie și printre mormintele de Cuvinte,
ale Zilelor fără adăpost,
prin care vagabondăm,
alături de Focul Sacru al Eternității,
incendiind Orizonturile Viselor,
cu Flăcările Simțămintelor,
Atunci,
când Ferestrele Fericirii,
sunt uitate mereu deschise,
de către Destin,
când Aripile de Înger ale Speranțelor zboară
împreună cu noi,
peste întregul Timp,
al Renașterii,
să știi Iubire,
că am reușit,
să fim noi înșine cu adevărat.

59) Umbra Destinului

Ți-am călcat accidental,
Umbra Destinului,
ce se prelingea haotic,

pe Ferestrele Inimilor de Pustiu,
ale Zebrelor turbate,
ce ne traversau către Nicăieri,
Clipele ce-abia mai reușeau să respire,
Amintirile tot mai șterse,
ale Iubirii,
ce ne ajutase undeva-cândva,
să prindem Orizonturile Nesfârșirilor,
cu pălmile Luminii Divine,
din lava Simțămintelor,
ce erupea,
din vulcanii Viselor noastre,
a căror geografie sentimentală,
am pierdut-o pe țărmurile,
care s-au înecat,
în Oceanul Indiferenței.

60) Atunci când nici Speranțele

Să știi că vom reuși,
chiar și atunci,
când nici Speranțele,
nu-și vor mai găsi rostul,
și Anii vor vagabonda,
pe Orizonturile Disperării,
înecându-se indiferenți,
în Lacrimile Ochilor de Cer,
ai Ploii de Vise deșarte,

prin care vom alerga,
căutându-ne,
prin buruienile Absurdului,
Iubirea,
atât de bolnavă de noi înșine,
încât va alege,
până și Agonia Zorilor,
ce ne frământă Destinul,
doar pentru a ne fi alături,
atunci când vom decide,
să ne clădim împreună,
Catedrala Adevărului,
de a rămâne împreună.

61) Disperarea Zorilor însângerați

Zodii de Foc,
incendiază Destine,
pe aleile Cimitirelor de Vise,
în care ne înmormântăm,
Eternitățile Clipelor,
fără de care Iubirile,
rămân orfane,
cerșind câte o Speranță,
fie ea și deșartă,
pe treptele Catedralelor de Inimi,
la Icoanele cărora se roagă,

arareori câte un Sentiment,
care să le hrănească,
Disperarea Zorilor însângerați,
ai Singurătății,
datori cu câte o Moarte,
fiecărui Destin,
al Absurdului Deșertăciunilor,
acestei Lumi.

62) Locomotive de Înțelesuri

Drumuri prăfuite de Gânduri,
se prăjesc,
sub soarele deșertic,
al Absurdului,
din aburii căruia,
Locomotive de Înțelesuri,
își trag seva otrăvită,
de a merge mai departe,
zdrobind Orizonturile,
decolorate și străvezii,
ale cănilor de pustiu,
cu roțile ruginite ale Anotimpurilor,
ce abia se mai învârt,
deasupra Disperărilor,
înrădăcinate adânc,
în Țărâna mâncată de seceta amară,
a Uitării.

63) Sub plapuma groasă de Absurd

Scene dărăpănate și pustii,
încă-și așteaptă Statuile Vivante,
la porțile Maternităților Durerii,
unde scâncetele noilor nașteri,
ale Disperării,
abia se mai aud,
de sub plapuma groasă de Absurd,
care învelește Noaptea Nimănui,
ale cărei stele căzătoare,
par a-și fi împlinit Destinul ingrat,
din Privirile abătute și grele,
ce ne împânzesc Venele,
Sentimentelor stinse,
despre care arheologii Iubirii,
susțin că undeva-cândva,
Dinainte de Timp,
erau parcurse de Sângele Orizonturilor,
ce cad acum reci și indiferente,
peste depărtările Singurătății,
din noi înșine.

64) Pe străzile Sentimentelor Nimănui

Gratii de Regrete,
ne umbresc frunțile reci,

pline de sudoarea,
Amintirilor de plumb,
ce-abia se mai strecoară,
însoțite de razele pustii,
ale Viselor deșarte,
prin Ochii de Cer ai Depărtărilor,
ce aleargă către Nicăieri,
rezemate de Speranțele putrede,
ale Toamnelor ruginite,
ce cad surd,
pe țărâna stearpă a Cuvintelor,
ce nu-și mai au rostul,
oricât de libere și independente,
ar fi,
pe străzile Sentimentelor,
Nimănui.

65) Vin de Sentimente

Cu toate că existăm,
Într-o Lume a căutărilor,
nu reușim niciodată,
să ne regăsim pe noi înșine,
fără Iubirea,
al cărei Vin de Sentimente,
stors din via Cuvintelor,
ce au de fiecare ceva de spus,

atunci când pălmile Săruturilor,
îi taie rodul binecuvântat,
al Culorilor de Simțăminte,
pe care ajungem să le turnăm,
în paharele fermentate ale Privirilor,
pe care le bem până când,
întreaga Lume devine o beție,
a Împlinirii unui Destin.

66) În vitrinele pline de neoanele defecte ale Cuvintelor

Regrete uscate,
la soarele Indiferenței,
ne descompun Speranțele deșarte,
în aluatul Eternităților de Clipe,
frământat de către Destin,
pentru a coace noi Disperări,
care să fie așezate,
împreună cu rolurile noastre Absurde,
în vitrinele pline,
de neoanele defecte ale Cuvintelor,
reci și indiferente,
pe care noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
suntem obligate să ni le rostim,
propriilor Inimi de Pustiu,

ale căror Priviri,
se plimbă pe bulevardele tăcute și surde,
ale Strigătelor mute,
prin care ne exprimăm Durerea,
Singurătății de noi înșine.

67) Prin Venele Privirilor noastre, pierdute

Urme adânci,
Înecate în Umbrele Speranțelor,
ce-au existat undeva-cândva,
pe acest Tărâm,
al cănilor de pustiu,
din care ne bem până la fund,
Cimitirele de Cuvinte,
ce ni se preling adeseori,
înecate în Lacrimile de Cer,
ale Ploilor de Vise,
prin albiile Ridurilor adânci,
de Așteptări în Van,
a Iubirilor,
ale căror stele,
cad greu de fiecare dată,
spulberându-se,
pe asfaltul negru al Nopții,
nemărginite,

care se scurge,
prin Venele Privirilor noastre,
pierdute,
printre Orizonturile de plumb,
care le strivesc necontenit,
Văzul.

68) În Ochii Nemuririi Tale

Aripi de Înger,
se deschid,
în Lacrimile Cerului de Vise,
al Eternității Clipei,
pe valurile căreia,
navigăm spre Nemurirea,
regăsită în Privirile,
în care ne pierdem,
orice simțăminte trupești,
redevenind acea Dumnezeire,
ce nu pare a fi căzută,
în capcana Întrupării,
din Păcatul Originar,
care nu ne-a aparținut niciodată,
Iubire,
chiar dacă s-a dorit,
a fi asemănată cu tine,
de un Dumnezeu,

care nu a fost niciodată al nostru,
fiindcă L-am fi redescoperit,
de fiecare dată,
în Ochii Nemuririi Tale.

69) Viscole de Durere

Viscole de Durere,
răscolesc Sângele Zorilor,
care se scurge,
prin venele înjunghiate cu Întrebări,
ale Orizonturilor,
tot mai îndepărtate,
de Cimitirele de Cuvinte,
la porțile cărora batem cu tărie,
crezând că ne vor deschide,
propriile Vise,
transformate într-un Paradis,
al Împlinirilor,
pe care le-am aruncat din neștiință,
pe bolta Întunericului,
Sufletelor noastre,
unde nici fețele stelelor căzătoare,
ale Sentimentelor,
nu se mai arată,
printre Viscolele de Durere,
ale Amintirilor necontrafăcute,

de către cenușiul greu,
insuportabil,
al Răsăritului Singurătății.

70) Prin abatoarele Viselor

Storuri trase haotic,
peste Pașii ce-abia se mai țin,
în lumina reflectoarelor,
unor Amnintiri descompuse,
ce-au mucegăit pe scenele roase,
de Statui Vivante ale Clipelor,
tot mai însingurate și părăsite,
de Șansa pe care o mai avea,
Iubirea,
să se apropie,
și de Vitrina Destinului nostru,
atunci când neoanele stridente,
ale Reclamelor,
ne anunțau intrarea,
în Spectacolul Disperării,
acestei Lumi a Absurdului carnal,
vândut la suprapreț,
prin abatoarele Viselor,
Încărcate de Durere.

71) Nu mai vrem să ştim nimic

Câte lecţii de mărinimie,
ne dau Disperările,
atunci când ne îneacă Visele,
în Uitările acestei Lumi,
despre care,
adesea,
nu mai vrem să ştim nimic,
unde Dumnezeu şi-a reîncarnat,
Păcatele Originare,
aduse din cine ştie care Spaţii,
ale Absurdului carnal,
ce par a nu fi auzit niciodată,
până acum,
de Paşii,
mai mult sau mai puţin discreţi,
ai Libertăţii de Sine,
ce sunt serviţi mereu,
de către Iluziile Vieţii şi Morţii,
din cănile de pustiu,
ale Absurdului.

72) Nimeni nu le mai revendică

Remuşcări,
înecate-n transpiraţii reci şi absurde,

încă mai caută,
rădăcina unui mal de Cuvinte,
de care să se agațe,
spre disperarea Clipelor,
ce nu mai știu încotro,
să o apuce,
în goana lor nebună,
spre Visele copilărești,
ale unei Iubiri,
despre care nu au aflat încă,
cum zac strivite,
de valurile unor Zâmbete de Plumb,
prin Ridurile cărora,
ni se scurge fluviul atâtor Speranțe,
ce s-au dovedit a fi deșarte,
odată înecate,
în Lacrimile unor Amintiri,
pe care Nimeni,
nu le mai revendică,
Vreodată.

73) Cu Dorințele neîmplinite

De ce ai rupt Zorii,
de pe Cerul Cuvintelor mele,
Iubire,
ca mai apoi să-i mototolești,

până când nici o Amintire,
să nu-i mai poată folosi vreodată,
la croitoria de Sentimente,
unde se puteau coase din ei,
atâtea piese de îmbrăcăminte,
pentru Visele ce tremură de frig,
și-și arată goliciunea,
în fața nerasă a Speranțelor,
care văzându-le,
cât sunt de sărăcăcioase,
le ocolesc,
de fiecare dată,
pentru a le lăsa,
cu Dorințele neîmplinite.

74) Adrese șterse

Stele stinse,
de varul Uitării,
folosit de Iluziile Vieții și Morții,
la zugrăvirea Timpului,
care odată vopsit,
zădărnicește Calea Viselor,
ce vor să-și atingă,
Orizonturile înflăcărate,
ale Iubirii,
stinse,

lăsată de izbeliște,
pe străzile Sentimentelor,
cu adrese șterse,
ca să nu poată apela,
la Nimeni,
atunci când aleargă,
prin Viscolul Clipelor,
crezând în naivitatea ei,
că ne va putea afla vreodată.

75) Furtunile Emoțiilor întunecate

Nori de Cuvinte,
ne rănesc Frământările,
cu Furtunile Emoțiilor întunecate,
ale Destinului,
ce tună și fulgeră,
cu Zile fără adăpost,
peste părul despletit al Clipelor,
unor Speranțe,
ce ne-au mai rămas netăiate,
de Așteptările tot mai grele,
care ne strivesc orice împotrivire,
pe treptele Catedralelor de Disperări,
la care îngenunchem,
rugându-ne Nimănui,
să ne ajute,

Pașii ce-abia se mai urnesc,
ai unei Iubiri,
alungată de către Păcatele Originare,
din Icoanele Sufletelor noastre,
fiindcă vroia să fim,
numai noi înșine.

76) Ultimul Act

Rădăcini amare,
de Așteptări,
se surpă,
odată cu malurile Speranțelor,
în valurile amenințătoare,
ale fluviilor,
de Sentimente întunecate,
ce sfarmă totul,
în Calea Adevărului,
lăsând Absurdul rece și indiferent,
să ne răstignească Iubirea,
pe lemnul putred,
al scenei pe care ne-am jucat,
până la Ultimul Act,
rolul Statuilor Vivante,
din Piesa Durerii,
atât de aplaudată,
din loja Disperărilor.

77) Speranțele tot mai istovite

Ferestre de Cer,
zac sparte pe caldarâmul rece și înnegrit,
de Vremuri,
al Viselor,
din care se hrănesc,
Privirile pierdute,
ale Zărilor pustii,
din care ne împletim Speranțele,
tot mai istovite,
pe drumurile fără de întoarcere,
către Moartea,
din care Iluziile Fericirii,
nu au înțeles nimic vreodată,
atunci când ne aplaudau reprezentațiile,
noastre de Statui Vivante,
ale Nimănui,
ce erau gata oricând să iubească,
cu toată ființa lor.

SORIN CERIN
- NEMURIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag. 16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul

realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc., etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

SORIN CERIN
- NEMURIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, și publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!)

privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce

conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare.

Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată

„iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se

remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/... „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei*şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé "*percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei", dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire". Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu

propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei?" Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei" ca „joc de noroc", însoţită de „Speranţă", niciodată lăsată în voia „liberului arbitru", care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină", din care, plecată, fiinţa căzută în „neant", mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii". Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire", „Dumnezeu", „Biserică", „Absurd", „Clipă şi Eternitate", „Tăcere" şi „Moarte", poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana: "**Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o

doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vitupereează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist.

SORIN CERIN
- NEMURIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului, este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce – de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta, nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor, al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN
- NEMURIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o

presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional,

profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu:** “Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a

ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane… Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H. R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”… Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669